

Bolgár Katalin

Az ipolysági Fegyverneki Ferenc Közös Igazgatású Katolikus Iskola Magnificat Gyermekkara

Az ipolysági Fegyverneki Ferenc Közös Igazgatású Katolikus Iskola ugyan nem tekinthet vissza több évtizedes múltra, hiszen 1992-ben alakult, ennek ellenére azonban már jó hírnévre tett szert az évek során: a 2014/15-ös tanévben alapiskolája a tanulmányi versenyek összesített járási ranglistáján az előkelő 7. helyet foglalta el, sporteredmények terén a Lévai járás 3. legjobb helyezését ért el iskolájaként tartják számon. Három tagintézményét (óvoda, alapiskola és gimnázium) jelenleg összesen 314 fiatal látogatja.

A színvonalas oktató-nevelő munka mellett az iskola vezetősége, valamint tanári kara nagy hangsúlyt fektet arra is, hogy a rájuk bízott diákokat megerősítse keresztény hitében és magyarságában, illetve, hogy fejlessze a diákok szerteágazó készségeit és képességeit, legyen szó akár sportról, természettudományos érdeklődésről vagy épp művészetekről.

Iskolánk büszkesége az idén megalkulásának huszadik évfordulóját ünneplő Magnificat Gyermekkar. A Fegyverneki Ferenc Közös Igazgatású Katolikus Iskola énekara 1995-ben alakult Kiss Ferenc tanító úr vezetésével, aki így nyilatkozott a kezdetekről: „Az első évben felmerülő akadályok és nehézségek ellenére megkezdődtek a szereplések, az énekkar 25 tagból állt. Kezdetben egyszólamú énekeket és kánonokat tanultunk, majd később két- és háromszólamú műveket is énekelünk.” A lelkes, énekelni szerető kis csapat hamarosan nemcsak az iskolai szentmiséken dicsőítette Istent, hanem rendszeresen szerepelt az iskolai ünnepeken, és időről időre fellépett a környező falvakban is. 1996-ban Wollent Andrea vette át a kórus vezetését, s kis megszakításokkal a gyermekkar máig az ő irányítása alatt működik. A Magnificat elnevezést a tízéves jubileum alkalmából vették fel. Fő feladatuk a szentmisei szolgálat, va-

lamint anyanyelvünk és kulturális értékeink ápolása. Emellett ki kell emelni az énekkar közösségépítő szerepét is, hisz a próbák és fellépések alatt életre szóló barátságok is szövődtek. A gyermekkar tagjai évente a palásti Ivánka-kúriában kezdik a felkészülést fellépéseikre, az itt eltöltött két nap alatt nemcsak az előadandó darabokat tanulják meg, hanem közös játékkal, szórakoztató feladatokkal töltik el az estéket.

A Magnificat Gyermekkar rendszeres résztvevője a Csengő Énekszó Országos Kórusfesztiválnak, ahonnan eddig még minden alkalommal aranykoszorúval minősítéssel tért haza. Többször képviselték már városunkat és iskolánkat magyarországi fellépéseken is, például a Magyarország Házában Budapesten. Néhány évvel ezelőtt egy Székesfehérváron megrendezett nemzetközi kórusfesztivál különdíját is sikerült elnyerniük. Ezenkívül rendszeres fellépői a város adventi koncertjének és egyéb rendezvényeinek, számos alkalommal működtek közre a környék templomaiban celebrált ünnepi szentmiséken.

Fontos megemlíteni, hogy a kórus egykori tagjai közül sokan zenei pályára léptek, s jelenleg zenetanárként, muzikológusként vagy épp operaénekesként tevékenykednek. Elmondhatjuk tehát, hogy az énekkari tevékenységnek személyiségfejlesztő hatása is van, hisz sokan, bevállalásuk szerint, épp kórustagként dobáltak rá arra, merre is vezet útjuk. Az énekkar megalkulásának 20. évfordulója alkalmából kiadott évkönyvben meghatározható valóságokat olvashatunk arról, mennyi élménnyel gazdagodtak a fiatalok az énekkarban töltött évek alatt.

Balga Gabriella, a Magyar Állami Operaház magánénekes szintén a Magnificatban kezdte „pályafutását”. Így emlékszik vissza ezekre az évekre: „Fontosnak tartom megemlíteni a

Magnificat Gyermekkart, amelynek szintén tagja lehettem. A jó hangulatú próbákon sokat tanulhattunk az együtt éneklésről, különféle kórusműveket ismerhettünk meg, és nem utolsó sorban fejlődött a hallásunk is. Emlékszem, milyen nagy hatással volt rám, ránk, amikor az egyik országos kórusverseny – ahol ellenfeleink rettegve vártak minket, és ahol nem utolsó sorban aranyérmeket nyertünk – zárókoncertjén milyen sokan álltunk a színpadon. Fantasztikus volt, addigi életem egyik legmeghatározóbb, legszebb, leghatásosabb zenei élménye, amit, míg élek, nem felejték el.”

Baltazár Aranka muzikológus is az énekarnak köszönheti, hogy zenei pályára lépett: „Egy életre szóló ajándék – így jellemezhetném röviden azt, amit az énekarnak köszönhetek. A zene, az éneklés életem részévé vált. Az énekarnak köszönhetően sok baráttra leltem, rengeteg élménnyel gazdagodtam, és ami a legfőbb, sok tapasztalatot szereztem. A kórusnak köszönhetően tanultam meg azt, hogyan lehet az Istent a legszebben dicsérni. A zene szeretetét a Magnificat Gyermekkarnak köszönhetem, mely meghatározta pályaválasztásomat is, ma már hivatalosan is a zene lett az életem.”

Kanta Róbert informatika-zene tagozatos tanár így fogalmazta meg élményeit: „A karének nemcsak zenei, de lelki téren is képes az embert jobbá és boldogabbá tenni, és ezt volt alkalmam tapasztalni a Magnificat Gyermekkarban is. Nagyon örülök, hogy tagja lehettem.”

A teljesség igénye nélkül még néhány egykori Magnificatos: **Köpöncei Dániel**, a Kőbányai Zenei Stúdió diákja, aki az idei Harmónia - Szlovákiai Magyar Zenei Díj győztese a legjobb fiatal énekes, hangszeres muzsikuskategóriában, **Kanta Gábor**, az ipolysági Művészeti Alapiskola zenetanára, **Koterik Tamás**, a Zólyomi Zenemű-

Klemen Terézia

Egy premier margójára: A mellőzött hős tábornok – Görgey

vészeti Szakközépiskola zenetanára, **Klukon Krisztián**, a pozsonyi konzervatórium hallgatója, **Zsilka Alan**, a Zeneakadémia orgona tanzakos hallgatója, stb.

2015. május 15-én hálát adni és ünnepelni jöttek össze a jelenlegi és volt kórustagok, valamint a meghívott vendégek az ipolysági katolikus templomba. A jubileumi koncertet megtisztelte jelenlétével Ipolyság polgármestere, Gregor István mérnök úr és Gerhard Glaser-Opitz ipolysági plébános is. A felemelő koncert első részében azok a kórustagok szerepeltek, akik azóta zenei pályára léptek. Nagy szaktudással és átéléssel előadott műsorszámok arról adtak tanúbizonyságot, hogy a gyermekkar megalósította küldetését, s valódi zenei tehetségek bontakoztak ki szárnyai alatt.

A gálaműsor vendége magyarországi baráti iskolánk, az Aszódí Evangélikus Gimnázium énekkara volt – különleges repertoárjuk üde színfoltként hatott a koncerten.

Az ünnepi műsor felemelő és egyben legmeghatóbb pillanatai közé sorolhatjuk azt, amikor a jelenlegi gyermekkarhoz néhány dal erejéig csatlakoztak az egykori kórustagok és hangszeres kísérők is. A dal szárnyán szállt a dicséret az Úr felé, megköszönve az elmúlt húsz év minden közös pillanatát.

Az énekkar tagjai a jubileumi év végeztével sem hanyélnak, az új év kezdetével megkezdték szorgos felkészülésüket idei fellépéseikre. A kórusvezető és a tagok lelkes munkája biztosan nem marad elismerés nélkül: fellépéseik alkalmával tisztán szárnyal a dal ajkukról, élvezetes lelki táplálékot nyújtva ezzel nem csak a hallgatóság-nak, de önmaguknak is. Ennek megtapasztalását és mély átélését kívánjuk a jubiláló Magnificat Gyermekkar minden jelenlegi, egykori és eljövendő tagjának.

2015. december 27-e, Komárom. A Tiszti pavilon díszterme méltó hely egy 1848/49-es szabadságharc tábornokáról szóló dráma bemutatójára.

Elkezdődik a darab, s a rövid bevezető után színpadra lép a főszereplő, beleül foteljébe, és magára vonja a figyelmünket. Teljes egészében lenyűgöz játékával, mert rendelkezik azzal az aurával, amely az egyszerű műalkotások sajátja. Az aura „itt és most”-ja a színész esetében az előadás egyszerűségét, képmásméltóságát jelenti, a megismételhetlent. Más színészeknek nem sikerül ugyanez. Nekem csak ez a különbség számít. Mi ez a különbség? Ez az egyéniség mutatója, az átélés, az azonosulás. Ő olyan színész, aki megvalósítja dédelgetett álmait, hisz már 10 évvel ezelőtt elhatározta, hogy Görgey Gábor *Görgey* drámáját itt, a Felvidéken ő fogja bemutatni, hisz ezt a szerepet szinte rá írták, Dráfi Máttyás Érdemes és Jászai Mari-díjas művészre.

A színpadi naptár 1914. augusztus 13-át mutat, az 1849-es világháború kitörésének árnyékában. Az idős tábornok felidézi életének fontos szereplőit, politikai partnereit, ellenfeleit, meghurcoltatását és az igazságtalanul ráakasztott „ÁRULÓ” bélyegét. Az egyéni sorskérdések, magánéleti-lelkiismereti dilemmák mögött az egész országot feszítő társadalmi-politikai kétértelmiségek is ott lüktetnek.

Történelmi igazságszolgáltatás történik ebben a darabban, végre itt, nálunk is ki merik mondani azt a történelmi igazságot, hogy GÖRGEY NEM ÁRULÓ, HANEM NAGYON OKOS STRATÉGA, kiváló hadvezér és harmincezer magyar honvéd életének megmentője, igazi realpolitikus, aki nem szökik külföldre, vállalja a száműzetést és a magyar nemzet megvetését. Az álombetétreszeket bravúros ötlettel oldotta meg a rendező-főszereplő, hisz az álmokban megjelenő egyes személyek filmbetétek alkalmazásával elevenednek meg előttünk. Joskó veterán huszár – Miskovics László, és az odaadó, hűséges házvezetőnő, Terka – Molnár Xénia, a főszereplőhöz méltón szintén nagyszerű alakítást nyújtottak.

A darab megtekintését minden középiskolás részére kötelezővé tennem, nagyon sokat lehetne egy rendhagyó történelem óra keretében tanulni belőle. De mindenkinek ajánlom megtekintésre, akik kicsit is vonzódnak a történelmi realitásokhoz, mert itt végre helyére kerülnek a dolgok. Görgey Gábor író idézem: „Régi adósságomat törlesztem ezzel a drámámmal. Betöltve a nyolcvanát, írói aktivitásom birtokában, húszegynéhány színdarabban a háttér mögött úgy éreztem, tartozom az általam is megfogalmazott történelmi igazságnak e dráma megírásával. A történettudomány objektív és politikai kurzusoktól független, tisztességes része már kellőképpen a helyére tette a szabadságharc árulójaként megbélyegzett, megrágalmazott fővezér szerepét. Aki nem vesztett csatát soha, de a túlerő reménytelenségének küszöbén Kosuth minden hatalmat átadva neki, rábízta a világháború vég lebonyolítását. Majd elsőként elmenekült az országból. És elsőként nevezte Görgey Artúrt, immár külföldről, árulónak.”

A meghurcolt és rehabilitált, idős Görgey Artúr alakját a játék főszereplője – Dráfi Máttyás – mélyen humánus módon, teljes azonosulással mutatta be.